

Σημεία της ομιλίας του Πάρι Κουκουλόπουλου στην Ημερίδα του ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ με τίτλο: «Ο Ενεργειακός Σχεδιασμός της χώρας και η ανταγωνιστικότητα του λιγνίτη – Δυτική Μακεδονία ώρα μηδέν».

Τελικά φτάσαμε εδώ που δε φανταζόταν κανείς που δεν ήθελε, πιστεύω, κανείς.

Η ΔΕΗ οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια σε δραματική συρρίκνωση που μετατρέπει την άλλοτε κραταιά δημόσια επιχείρηση σε φτωχό συγγενή αγνώστου ιδιοκτήτη.

Οι προοπτικές για την αγορά ενέργειας και ειδικότερα για την τιμή της ΚWh δεν είναι ευοίωνες παρά τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς.

Ο μεγάλος και σίγουρα χαμένος όμως από αυτή την εξέλιξη είναι η περιφέρεια Δυτικής Μακεδονίας και ειδικότερα οι Περιφερειακές Ενότητες Κοζάνης και Φλώρινας.

Τα σβηστά φουγάρα και οι απλήρωτοι εργαζόμενοι στους εργολάβους είναι προάγγελος ενός πολύ κοντινού μέλλοντος που του ταιριάζει μια λέξη, ερήμωση.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα τότε για τη σημερινή πρωτοβουλία ισχύει αυτό που λένε οι Άγγλοι “too little, too late” πολύ λίγο, πολύ αργά. Πολύ αργά γιατί όλα όσα λαμβάνουν χώρα τις τελευταίες εβδομάδες είναι σε όλους γνωστά ένα χρόνο πριν. Κανένας δε μπορεί να δηλώνει αιφνιδιασμένος ούτε να λέει ότι δεν ήξερε.

Το ΠΑΣΟΚ με την Πρόεδρο του Φώφη Γεννηματά τη Νομαρχιακή του Επιτροπή και εμένα προσωπικά μίλησε καθαρά και χωρίς περιστροφές για το μνημόνιο Τσίπρα και τι σημαίνει για τη ΔΕΗ και την περιοχή.

Γιατί λοιπόν τόσο αργά η αντίδραση και μάλιστα με τη μορφή ημερίδας;

Ακούγεται ότι θεσμικοί παράγοντες με νευραλγικό ρόλο είτε στη ΔΕΗ είτε στην περιοχή είχαν διαβεβαιώσεις από την Κυβέρνηση ότι το 3ο Μνημόνιο δεν θα εφαρμοστεί παρά σε ένα ανεπαίσθητο και ανώδυνο βαθμό.

Συνειδητοποιούν άραγε όσοι συμμετείχαν σε τέτοιες επαφές και συσκέψεις ότι έχουν αντικειμενική ευθύνη για το έγκλημα σε βάρος της ΔΕΗ και της περιοχής;

Αν όλα αυτά είναι μόνο φήμες τότε πρέπει να απαντήσουν σε ένα άλλο ερώτημα:

Γιατί επί ένα χρόνο δεν αντιδρούσαν; Δεν είχαν καταλάβει τι έρχεται; Χρυστάνε μια καθαρή απάντηση σε όλους τους πολίτες.

Είναι και κάποιιοι που προσπαθούν να συγκρίνουν την προηγούμενη επιλογή (Μικρή ΔΕΗ, πώληση του 66% του ΑΔΜΗΕ) με τη σημερινή εξέλιξη για να γνωμοδοτήσουν ποια είναι καλύτερη.

Όλοι οι αγώνες κατά της Μικρής ΔΕΗ το 2014 και του στρατηγικού επενδυτή παλαιότερα έγιναν, υποτίθεται, για το δημόσιο χαρακτήρα της ΔΕΗ, για το 51% δηλ. του Δημοσίου.

Σύμφωνα με το νόμο που ψηφίστηκε στις 22/5/16 το σύνολο των μετοχών του Δημοσίου τόσο στη ΔΕΗ όσο και στον ΑΔΜΗΕ μεταφέρονται στο ΥΠΕΡ-ΤΑΜΕΙΟ που λειτουργεί υπό τον έλεγχο των ξένων και με πλήρη ελευθερία επιλογών.

Προχθές μάλιστα στην ΕΡΤ ο κ. Τσακαλώτος είπε ξεκάθαρα ότι η αναγκαία αναδιάρθρωση της ΔΕΗ θα γίνει καλύτερα από το Υπέρ-Ταμείο παρά από την Κυβέρνηση και το Υπουργείο.

Αξίζει μάλιστα να σημειωθεί ότι:

Τα έσοδα από την πώληση του 17% της ΔΕΗ θα πάνε στην εξυπηρέτηση του χρέους.

Το υπόλοιπο 34% της ΔΕΗ και το 51% του ΑΔΜΗΕ θα πάνε στο Υπέρ-Ταμείο χωρίς πρόβλεψη αποζημίωσης της ΔΕΗ αφού πρόκειται για τη συμμετοχή του Δημοσίου.

Η παραχώρηση του 50% των πελατών της ΔΕΗ στους ιδιώτες γίνεται χωρίς κανένα τίμημα για τη ΔΕΗ.

Τι ακριβώς να συγκρίνουμε λοιπόν ανάμεσα στις προηγούμενες και τις πρόσφατες επιλογές;

Το μοντέλο του ενιαίου ομίλου ΔΕΗ (ΙΤΟ) με τη διάλυσή του;

Την παραχώρηση του 30% των πελατών με το 50%;

Την πώληση του 30% των παγίων της ΔΕΗ με την εκχώρηση του 100%;

Το τίμημα των 3 δισ ευρώ περίπου στα ταμεία της ΔΕΗ πριν με τα πενιχρά έσοδα των σημερινών επιλογών;

Ή μήπως τέλος το γιγαντιαίο επενδυτικό πρόγραμμα 5 δισ ευρώ στο λιγνίτη και τη Δυτική Μακεδονία με τον αργό θάνατο και των δύο;

Όσοι αρέσκονται στις θεωρίες του παλιού και του καινούριου καλύτερα είναι να απαντήσουν πρώτα από όλα για τον κίνδυνο οικονομικής ασφυξίας της ΔΕΗ που οι ίδιοι έχουν προκαλέσει με αποκλειστική τους ευθύνη.

Υπάρχουν τέλος και κάποιοι άλλοι που ψάχνουν ευθύνες για όσα συμβαίνουν στη Διοίκηση της ΔΕΗ.

Από το 1974 μέχρι και σήμερα ο επικεφαλής της ΔΕΗ αποτελεί επιλογή του Μεγάρου Μαξίμου και εκεί αναφέρεται. Ο κ. Τσίπρας το 2014 ήρθε 3 φορές στη Δυτική Μακεδονία και με αιχμή του δόρατος το 51% της ΔΕΗ τα πήρε όλα κι έφυγε.

Είχα τονίσει το Γενάρη του 2015 ότι η εμπιστοσύνη σε αυτά που λέει ο κ. Τσίπρας είναι μια ψευδαίσθηση και εύχομαι ειδικά για τον τόπο μας να μην εξελιχθεί σαν τη μεγάλη χίμαιρα του Μ. Καραγάτση.

Η ευχή μου δεν έπιασε τόπο και η επιβεβαίωση είναι τραγική.

Το ερώτημα είναι αν μπορούμε να αντιδράσουμε για να σώσουμε ό,τι σώζεται.

Ναι μπορούμε, αρκεί να συνειδητοποιήσουμε πως και γιατί φτάσαμε εδώ.

Η ΔΕΗ εδώ και πολλά χρόνια βρίσκεται ανάμεσα σε συμπληγάδες. Από τη μια οι πιέσεις από την Ε.Ε. για την προσαρμογή της αγοράς Η.Ε. στα ευρωπαϊκά δεδομένα και από την άλλη ένας ανελέητος πόλεμος από ντόπια και ξένα μεταπρατικά συμφέροντα που θέλουν να τη διαλύσουν και να μοιραστούν τα κομμάτια της.

Η οχύρωση στη διατήρηση του 51% του Δημοσίου στη ΔΕΗ και η άρνηση σε όλες τις ρεαλιστικές προτάσεις εκσυγχρονισμού και προσαρμογής της ΔΕΗ στη σύγχρονη πραγματικότητα μας οδήγησαν εδώ.

Η επιλογή του στρατηγικού επενδυτή ήταν ασύγκριτα καλύτερη από τη Μικρή ΔΕΗ και αυτή με τη σειρά της πολύ καλύτερη από τις ολέθριες επιλογές της σημερινής Κυβέρνησης.

Και οι δύο αυτές επιλογές πολεμήθηκαν χωρίς έλεος και φτάσαμε στην εσχατία, όπως ακριβώς η Ελλάδα με τα Μνημόνια.

Το 2010 η χώρα βρέθηκε σε έκτακτη ανάγκη και τέθηκε σε διεθνή εποπτεία και έλεγχο παραχωρώντας τη δημοσιονομική της κυριαρχία για 3-4 χρόνια.

Κυνηγώντας μαγικές λύσεις και συνταγές φτάσαμε σήμερα με το 3ο Μνημόνιο στην παράδοση της δημόσιας περιουσίας και του εθνικού μας πλούτου στον έλεγχο των ξένων.

Η χώρα είχε και έχει πάντα ζωτική ανάγκη ανταγωνιστικής τιμής στην ΚWh, κάτι που επί 60 χρόνια το επιτύχανε με τη λιγνιτική παραγωγή και τη ΔΕΗ.

Όλα τα δεδομένα εδώ και χρόνια από τα αποθέματα του λιγνίτη και τις περιβαλλοντικές μας υποχρεώσεις, μέχρι τις σύγχρονες τεχνολογίες καύσης στερεών καυσίμων και την ενεργειακή πολιτική της Ε.Ε. συγκλίνουν στην ίδια κατεύθυνση.

Επιβάλλεται η σταδιακή αντικατάσταση ΟΛΩΝ των λιγνιτικών μονάδων με νέες σύγχρονης τεχνολογίας και αισθητά μικρότερης ισχύος.

Για το σκοπό αυτό απαιτούνται επενδύσεις περίπου 5 δισ ευρώ σε βάθος δεκαετίας με κερδισμένους τη χώρα, τη ΔΕΗ και τη Δυτική Μακεδονία (Πτολεμαΐδα V, Μελίτη II, Άγιος Δημήτρης VI και οι 4 μετεγκαταστάσεις).

Αυτή η στρατηγική διαμορφώθηκε σε αυτή την αίθουσα σε πολύωρες συνεδριάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου Κοζάνης με τα συνδικάτα της ενέργειας, όταν ο τ. Διοικητής ΔΕΗ κ. Αθανασόπουλος μίλησε (Οκτώβριος 2007) για τον εφιάλτη της «ψυχρής εφεδρείας του λεκανοπεδίου».

Με αυτή τη στρατηγική πείσαμε την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να δημοπρατήσει την Πτολεμαΐδα V το 2010 που μέχρι τότε ήταν στα συρτάρια και βάλουμε μπροστά τις μετεγκαταστάσεις Ποντοκώμης και Ακρινής.

Με αυτή τη στρατηγική, το επενδυτικό πρόγραμμα των 5 δισ ευρώ αποτελούσε βασική προτεραιότητα τόσο στην πρόταση για στρατηγικό επενδυτή στον ενιαίο όμιλο ΔΕΗ, όσο και στο νόμο για τη Μικρή ΔΕΗ που το κατοχύρωνε με συγκεκριμένα άρθρα.

Κάποιοι μείναμε πιστοί στις συλλογικές μας αποφάσεις, κάποιοι έβαλαν άλλες προτεραιότητες και σήκωσαν άλλες σημαίες.

Όσοι πάλεψαν με ανιδιοτέλεια για το 51% του Δημοσίου στη ΔΕΗ καταλαβαίνουν σήμερα ότι πάλευαν «για ένα πουκάμισο αδειανό, για μιαν Ελένη» γιατί ο αγώνας τους οδήγησε ακριβώς στα αντίθετα αποτελέσματα για τη χώρα, τη ΔΕΗ και την περιοχή.

Οι επενδύσεις που εξαφανίστηκαν στο σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι το κεντρικό πρόβλημα από το οποίο πηγάζουν και όλα τα υπόλοιπα.

Αντί για επενδυτές, ανοίγουν το δρόμο στους μεταπράτες και τελειώνουν τη ΔΕΗ και την περιοχή με ένα άρθρο και ένα νόμο.

Σε αυτό το πλαίσιο οφείλουμε να συμφωνήσουμε αναζητώντας τη καλύτερη δυνατή λύση με τον απαραίτο όρο να γίνουν οπωσδήποτε οι αναγκαίες επενδύσεις.

Με αυτό το δεδομένο η πρόταση-πρόσκληση της Προέδρου του ΠΑΣΟΚ κας Φώφη Γεννηματά στους φορείς της περιοχής και των εργαζομένων είναι πάντα ανοιχτή και επίκαιρη.

Ολοκληρώνω τονίζοντας ότι η Δυτική Μακεδονία έχει ακόμα περιθώρια να αντιδράσει γιατί κανένας από τους Κυβερνητικούς βουλευτές δεν έχει λόγο να συμπράξει στην ερήμωση του τόπου.

Χρειαζόμαστε ενιαία φωνή και η σημερινή ημερίδα για να έχει νόημα πρέπει να οδηγήσει στη συγκρότηση Επιτροπής Αγώνα όπου θα συμμετέχουν και άλλοι εκτός των θεσμικών εκφράσεων της περιοχής που μέχρι τώρα υστερούν αποδεδειγμένα στις υποχρεώσεις τους.

Η Δυτική Μακεδονία που συνέβαλε όσο καμία άλλη περιοχή στην εκβιομηχάνιση της χώρας και κράτησε για 6 δεκαετίες την τιμή της ΚWh σε ανταγωνιστικά επίπεδα δεν αξίζει τη συμπεριφορά που της επιφύλαξαν αυτοί που εμπιστεύτηκε.

Έχουμε χρέος να αγωνιστούμε ενωμένοι γιατί όλοι μαζί μπορούμε.